

gens „Behoelighed“ — har Staten alt vedkjendt sig at have Humanitetshensyn at tage overfor de Søfarende og bl. A. til den Ende over for de Skibbrudne oprettet Redningsstationer paa de for Spulhytter mest udsatte Steder. Naar man nu veed, at den omtalte Landtunge i Forhold til sin Længde vel tæller de fleste Strandinger, nogen Del af vore Kyster kan opregne, og naar man veed, hvor mange Menneskeliv der Aar efter Aar vilde gaa tabte, naar ingen menneskelig Hjælp fra Land kunde ydes den Skibbrudne, fordi den ca. 2 Mile lange Kyststrækning var ubeboet, saa maa dette være et Moment af ikke ringe Betydning, naar der skal gives et endeligt Svar paa hoesfølgende Andragende.“

Dertil slutter Klitinspektøren sig, idet han i Andragendet gjenfinder de af ham i „de aarlig afgivne Indberetninger om Sandflugtsvesenets Tilstand oftere fremsatte Ansuelser.“

IV.

Endvidere foreligger for Udvalget et af Amtmanden over Ringkjøbing Amt „paa det Bæmeste“ anbefalet Andragende fra Lemvig Byraad samt Sogneraadene for Lørring-Helsum, Nørre-Nisum, Gudum, Resen-Hunlum og Beng Kommuner. — Efter at have paavist den skadelige Indflydelse paa Kystegnene ved Limfjorden, navnlig dens vestlige Del, den saakaldte Nisum Bredning, som Havets lettere Indtrængen i Limfjorden forarsager, fortsatte Andragerne saaledes:

„Det er endvidere klart, at de nuværende Beboere paa Landstrimmelen mellem Havet og Nisum Bredning ikke kunne forblive boende der, og der vil saaledes paa denne lange Strækning, hvor Strandinger saa hyppig foresalde, i Almindelighed ikke kunne ydes Skibbrudne nogen Hjælp, hvoraf Tab af Menneskeliv ofte vil være en sikker Følge.

Under disse Omstændigheder antage vi, at det vil være Statens Pligt at træde til for at forsøge, om Forholdene ikke kunne ændres. Hovedgrunden til, at Klitterne ikke have kunnet holde sig paa denne Landstrimmel, er upaatvieselig den, at Havstrømmen her ceder Landet bort hurtigere, end Sandflugten kan lægge Land til paa Limfjordsiden. Hvis det var muligt at standse denne Bortførelse af Landet, vilde Landstrimmelen vistnok inden kort Tid ved Naturens egen Hjælp blive saa bred, at en Klitdannelse nødvendig paany maatte begynde, selv om der slet Intet gjordes for at fremhjælpe en saadan, hvad jo dog paa flere Maader kan og bør ske. Derimod tro vi, at det vil være uden varig Nytte at opfaste nye Dæmninger eller kunstige Klitter, saa længe Strømfæringen vedbliver at virke paa samme Maade som nu.

Om det nu ved „Indbygninger“ eller „Opføder“ vil være muligt at standse Havstrømmens ødelæggende Virkninger, derom vil vistnok Intet med Sikkerhed kunne paastaas, forinden Erfaringen har lært dette; thi selv om flige Indretninger efter Sigende skulle have gjort den tilsigtede Gavn paa flere Steder i Østersøen og paa Hollands Kyster, saa vil det mulig vise sig, at Forholdene her ere meget vanskeligere end der, hvor de hidtil have været anvendte. Smidlertid tro vi dog, at Forsøget bør gøres, dels fordi det vistnok er det eneste Middel, som der er Udset til vil kunne gjøre virkelig Gavn, dels fordi Beføringen neppe vil blive meget stor, især naar de bygges paa det Løve, og det derefter overlades til Strømmen at skære bort af Landet, indtil de kunne begynde at virke.“

Derhos har Udvalget under 4de Februar 1874 om samme Sag modtaget følgende Skrivelse:

„Saaledes som det behagelig vil erfares af hoesfølgende Ekstraktgjenpart af en af Overklitfogden i Ringkjøbing Amt Breinholt til Klitinspektøren afgiven Beretning, er Landtungen mellem Limfjorden og Vesterhavet ved Stormfloderne den 17de f. M. og 4de d. M. bragt i en saadan Tilstand, at den ikke uden overordentlige Foranstaltninger vil kunne sikkes mod Ødelæggelse af Havet. Vilke Arbejder der i det Hele taget i saa Henseende vilde være fornødne, lader sig ikke afgøre uden Undersøgelse af Vandbygningssyndige, men som et nødvendigt Led i disse Arbejder fremtræder efter Overklitfogdens Formening en Række af ham nærmere betegnede Dæmninger. Overklitfogden anser derhos Opførelsen af bemeldte Dæmninger for aldeles uopsettelig, saakvemt Landtungen skal være blot nogenlunde betrygget mod ødelæggende Oversvømmelser, og da Klitinspektøren har erklæret sig ganske enig heri, har Ministeriet ikke troet at burde tage i Betænkning at søge de til disse Arbejders Udførelse fornødne Midler bevilge af Rigsdagen. Følge det af Overklitfogden affattede Overflag over Beføringen ved